

Hồi Thứ Năm Mười Bảy
HIỆP KHÁCH TRỪ LÃO TĂNG

T hái Thông lạnh lùng nói:

– Giáo chủ nên biết Đỗ Thu Linh là vị hôn thê của Trịnh Kiếm Hồng mà còn nói ra sự thật ấy lẽ nào giáo chủ không tin?

Giáo chủ sửng sốt:

– Hả? Nàng là vị hôn thê của Trịnh Kiếm Hồng?

Bà tái mặt, lộ vẻ tức giận khôn cùng.

Đỗ Thu Linh thấy thế bước tới hỏi:

– Giáo chủ lấy làm lạ lắm hay sao?

– Phong Lưu giáo chủ không dần được cơn giận, nhìn thẳng vào mặt Trịnh Kiếm Hồng hét:

– Kiếm Hồng! Người đã có vị hôn thê sao còn dụ dỗ con gái ta?

Trịnh Kiếm Hồng thấy sự hiểu lầm càng sâu, khiến chàng lạnh cả người. Chàng muốn hét to lên phá tan sự hiểu lầm này, nhưng có miệng mà thốt không ra lời. Chàng chỉ còn biết nuốt ực sự tức tối vào lòng.

Phong Lưu giáo chủ hỏi mà Trịnh Kiếm Hồng không trả lời, bà lại càng thêm căm giận. Nhưng sự nhớ Trịnh Kiếm Hồng bị điểm á huyết làm sao mở miệng được.

Bà hỏi:

– Có đúng Đỗ Thu Linh là vị hôn thê của người không?

Trịnh Kiếm Hồng gật đầu.

Phong Lưu giáo chủ lạnh lùng cười:

– Thái Thông, chuyện của Trịnh Kiếm Hồng ta không cần xen vào. Vậy tùy ở người.

Thái Thông giả vờ ngạc nhiên:

– Ô! Còn cô Lý Minh Châu?

Phong Lưu giáo chủ nói:

– Người mau trả nàng về cho ta.

– Nhưng độc trùng...

– Được rồi! Ta sẽ cho thuốc trị thương và giải độc trùng.

Nói xong bà bảo hai người nữ thuộc hạ lấy ra hai gói thuốc bột màu trắng, đưa cho Thái Thông.

Phong Lưu Giáo Chủ nói:

– Gói thứ nhất dùng để trị thương tích. Gói thứ hai người hòa với chút nước cho mấy người trúng độc trùng uống.

Thái Thông nhượng bộ một cách bất đắc dĩ.

– Vậy ta trao trả Lý Minh Châu về cho người đó.

Dứt lời, lão ôm Lý Minh Châu ném về phía Phong Lưu Giáo Chủ.

Phong Lưu Giáo Chủ sau khi xem xét không thấy nàng Lý Minh Châu mệnh hệ nào liền thu hồi độc trùng và truyền lệnh lui binh.

Đỗ Thu Linh thấy Thái Thông không thả Trịnh Kiếm Hồng ra mà lại phóng tới ôm xốc chàng hình như có hành động không tốt liền phóng mình chạy tới cản.

– Chưởng môn, ông làm gì thế?

Thái Thông liếc nhìn tám người chưởng môn thấy họ đã đi xa, khẽ nói với Đỗ Thu Linh:

– Cô đừng hỏi lời thôi! Trịnh Kiếm Hồng đang lâm bệnh.

Đỗ Thu Linh thất sắc hỏi:

– Chàng bệnh gì?

Thái Thông khó chịu:

– Không thể nói cho cô nghe được.

Đỗ Thu Linh hoài nghi, bảo:

– Tất cả không ai mắc bệnh, tại sao chàng mang bệnh? Xin người cho tôi biết chàng bị gì?

– Lão phu chưa đoán ra.

Đỗ Thu Linh lo sợ hỏi:

– Ô! Bộ chàng bệnh nặng lắm sao chưởng môn đoán không được?

– Đúng thế.

– Nhưng... Nhưng...

– Nhưng cái gì?

– Hình như chưởng môn còn hậm hực điều gì đối với chàng? Chẳng hạn...

Thái Thông giật mình hỏi:

– Chẳng hạn thế nào?

– Hình như chưởng môn muốn giết chết Trịnh Kiếm Hồng?

Thái Thông cười:

– Khà Khà khà! Đỗ cô nương, cô xem tôi có vẻ là kẻ giết người không?

Đỗ Thu Linh kinh ngạc:

– Hả? Ô!... Không... Không được đúng lắm.

Thái Thông trấn an nàng:

– Nếu thế, cô đừng nghi ngờ tôi nữa.

Đỗ Thu Linh nói:

– Chưởng môn sao không giải huyết cho anh ấy?

Thái Thông biến sắc:

– Giải huyết bệnh chàng càng thêm nguy hiểm.

Đỗ Thu Linh lắc đầu:

– Ý chưởng môn muốn nói gì tôi không hiểu? À mà sao chưởng môn hình như không được bình tĩnh.

Thái Thông gượng cười đáp:

– Cái gì? Ta không bình tĩnh ư?

– Đúng!

– À! Không có gì đâu. Ấy chẳng qua ta làm bộ để xem bệnh tình Trịnh Kiếm Hồng đã ở vào thời kỳ nào vậy thôi?

– Đó là cách xem bệnh của chưởng môn?

– Đúng thế!

Trịnh Kiếm Hồng bị Thái Thông cặp nách và nghe lão đối đáp với Đỗ Thu Linh. Chàng giận ứa gan. Nhưng chỉ biết dùng mắt chớp chớp ra hiệu cho nàng đừng tin.

Thái Thông là người tinh đời bèn tăng thêm công lực kẹp chặt Trịnh Kiếm Hồng hơn nữa.

Trịnh Kiếm Hồng bỗng dưng bị cái kẹp đau điếng, trên mình mắt trợn trắng.

Đỗ Thu Linh vừa thấy cả kinh kêu nói thất thanh:

– Lão tiên bối, anh Hồng sao rồi?

Thái Thông giả vờ hỏi:

– Cái gì hả?

– Tiên bối nhìn sắc mặt anh ấy xem...

Thái Thông làm bộ hốt hoảng:

– Chết rồi! Bệnh y tái phát.

Đỗ Thu Linh biến sắc:

– Lão... lão... chúng ta phải làm sao?

– Để ta tính coi...

Thái Thông nói tới đó, mắt liếc nhìn tám người chưởng môn thấy họ đã đi xa

hơn ngoài năm mươi trượng và dừng lại chờ lão.

Lão chưa biết giải quyết thế nào cho êm thấm, thì Đỗ Thu Linh lại thúc hỏi:

– Tiền bối, ta nên tính gấp đi. Sao tiền bối còn ngập ngừng do dự?

Thái Thông giật mình:

– Hả?

Đỗ Thu Linh chỉ về phía tám người chưởng môn nói:

– Hay là ta mời tám vị chưởng môn lại bàn coi.

Thái Thông thất sắc, nhưng thoáng cái, lão lấy được tự nhiên, cười hiểm ác:

– Được! Được! Nhưng cô phải chịu điều kiện.

– Điều kiện gì?

– Tôi dùng phương pháp trị bệnh đặc biệt mà cô không được hở môi kêu la gì cả. Phương pháp đó là mời tám vị chưởng môn đến phước vũ lâm tôn chủ của Trịnh Kiếm Hồng đồng thời xử tử hình chàng.

– Á!... Không...

– Cô đừng sợ. Tôi đã nói là cách trị bệnh đặc biệt để kích thích cho Trịnh Kiếm Hồng hồi tỉnh.

Đỗ Thu Linh vì thân bị độc “Kỳ Nam Bảo Hương” tâm trí rối loạn, lúc tỉnh, lúc u mê, không hiểu thấu tâm ý ác độc của Thái Thông.

Nàng đứng lặng yên một hồi đáp:

– Thôi thì tùy tiền bối định liệu, miễn là chữa anh ấy hết bệnh là được. Nhưng tôi có thể đứng một bên xem cách trị bệnh của tiền bối được không?

Thái Thông thấy nàng mắc kế, liền gật đầu:

– Được! Vậy cô đi trước, tôi theo sau.

– Vâng!

Dứt lời, Đỗ Thu Linh cất bước đi về phía tám người chưởng môn.

Nàng vừa đi được vài bước bỗng nghe phía sau có tiếng Thái Thông rú lên:

– Ái da!

Nàng giật mình quay lại thì thấy một người lạ mặt cướp lấy Trịnh Kiếm Hồng kẹp giữ trong tay và hầm hừ như muốn giết chết Thái Thông.

Đỗ Thu Linh lập tức phóng mình trở lại hét lớn:

– Người là ai? Mau buông Trịnh Kiếm Hồng ra.

Người lạ đáp:

– Lão phu không thể nghe theo lời cô nương được.

– Tại sao?

– Thái Thông định đem giết Trịnh Kiếm Hồng.

– Người đừng nói láo.

– Tin hay không là tùy cô nương, lão phu không còn thì giờ để nói.

Dứt lời người lại trở gót phóng chạy đi.

Đỗ Thu Linh chạy chặn ngang đường:

– Người không thể đi nếu không nói rõ danh tánh.

Người ấy cười đáp:

– Cô muốn biết tên họ ta lắm sao?

– Ủ!

– Cũng được...

– Nói mau!

– Lão Phu là “Quỉ Môn Quan Chủ” mà võ lâm giang hồ ai ai cũng đều nghe tiếng.

Đỗ Thu Linh biến sắc:

– Té ra người là một trong Thập Đạo ma tinh

Câu nói của Đỗ Thu Linh khiến đối phương giật mình đứng ngậm câm.

Đỗ Thu Linh vội rút cây “Ngũ Long Kim kiếm” ra bước chậm chậm tới đối phương.

Người lạ mặt điểm huyệt Thái Thông rồi chợt thấy Đỗ Thu Linh rút kiếm, sợ gây chuyện phiền phức làm ồn lên, Thái Thông nghe được sẽ không tốt.

Nhanh như chớp lão phóng mình nhảy tạt qua đá mạnh vào người Thái Thông té nằm bất tỉnh.

Đỗ Thu Linh thấy thế lửa chế dầu thêm, bất kể tính mạng, tung người xông vào đánh đối phương.

Nhưng đối phương đã lẹ như chớp vừa đá xong Thái Thông, người lão lộn qua chụp nắm tay cầm kiếm của Đỗ Thu Linh điểm luôn một hơi vào các huyệt đạo của nàng.

Đỗ Thu Linh giờ chỉ còn hy vọng tám người chưởng môn phát giác chạy đến tiếp cứu.

Không ngờ đối phương hành động thật lẹ, tay vắt kiếm vào lưng rồi kẹp nàng vào hông.

Đỗ Thu Linh mặt sắc đỏ gay, mắt mở to, thiếu điều muốn ăn gan nuốt sống đối phương.

Lão già chỉ cười nói:

– Đỗ cô nương, cô đừng sợ, tôi không làm hại cô đâu.

o O o